

Het is bijna oneerlijk een fascinatie te hebben opgebouwd voor drukwerk als grafisch ontwerper. Zodra je je creativiteit als ontwerper inzet voor het maken van drukwerk word dit al snel een domper. Zowel in het budget als in bereikbaarheid buigt het papier neer voor de digitale cultuur. Klanten willen hip zijn, ze willen een fancy cover foto voor hun Facebook pagina, of een fancy filmpje. Begrijpelijk, aangezien “de digitale wereld” erg veel kansen biedt. Toch is het moeilijk je hier volledig aan over te geven als ontwerper. Zelf geef ik de strijd nog niet op, dan maar een tussenweg. De leesbaarheid, de tast, de ruimtelijkheid en puurheid van papier blijft voor mij zijn waarde behouden. Natuurlijk moet ook ik me overgeven aan de digitale cultuur en begin ook ik steeds meer zijn charme te zien, maar de focus ligt nog erg verspreidt.

Wat mij betreft zijn er drie stappen in het proces voor dat je de digitale cultuur kunt omarmen:

Je hebt de pure drukwerk cultuur, de ambacht. Het analoog schetsen en uitwerken van je ontwerp. Ook het drukken is puur analoog en ambachtelijk. Lino snede is hier een goed voorbeeld van. De persoonlijke tast van de lino druk vind ik een mooi voorbeeld van de analoge cultuur, waar het digitale niet aan mee snoept. Ieder foutje en randje bij lino blijf je zien en gebruik je in zijn voordeel. Het stappenplan van de lino snede vind ik erg interessant omdat dit voor mij een duidelijk definitie is van “ambacht” Om te beginnen de zeer oude techniek van het uitkerven, daarna inrollen met verf waarna je je creatie onder de oude drukpers plaatst en met eigen kracht op papier drukt. Deze handelingen blijven voor mij waarde genereren.

De tweede stap is waar ik mezelf voornamelijk op focus, dit is het digitaal ontwerpen voor tastbaar drukwerk, of het analoog ontwerpen en digitaal printen of fotograferen van je ontwerp. Ook het maken van bijv. een tekenmachine net als Indianen in Antwerpen, is voor mij een onderdeel van deze stap. Je programmeert en ontwerp iets digitaal om daarna uit te laten tekenen, het is tastbaar. Dit is wat ik als grafisch ontwerper erg waardeer omdat ik graag iets digitaal ontwerp wat later tastbaar word.

Stap drie zijn de puur digitale platformen. Ontwerpen voor social media, het ontwerpen van een website, banners, blogs, video, animatie etz. Ik merk dat ik steeds dichter naar deze stap toe kruip, maar het nog niet volledig kan omhelzen. Daarvoor ben ik nog te veel gefascineerd door stap een en twee.

Het blijven hanteren en ontwerpen voor de eerste 2 stappen vallen bij mij denk ik onder het gezegde, uitstellen van executie. Laat mij maar lekker uitstellen dan. Ik blijf lekker in het drukwerk geloven. En ondanks dat drukkerijen sluiten, en iedere ontwerper word aangeraden zich toch goed ingelezen op de digitale wereld. Zie je nu wel gebeuren dat er zeef drukkerijen ontstaan en de riso print populair word. De druk cultuur van nu wil experimenteren met drukwerk. Hun eigen handtekening achterlaten op het druk werk, en iets bijzonders neerzetten. Maar dit is denk ik meer voor culturele of persoonlijke doeleinde. In de commerciële wereld moet het zo goed koop mogelijk, en het liefst zo vele mogelijk digitaal. We moeten als ontwerpers leren coderen en leren kijken met een digitaal oogpunt.

Om terug te komen op uitstel van executie, mijn huisgenoot bezig geweest met een experiment, om met een boormachine met daaraan een systeem om kwasten en potloden in te klikken, op deze manier effecten uit adobe illustrator na te bootsen. Dit is het omgekeerde proces als waar we momenteel inzitten. Al het analoge word digitaal toegepast en nagebootst,

dat word tenminste geprobeerd. Het omdraaien van deze rollen fascineert mij en daarom heb ik hem geholpen met wat experimenten. De drang om de rollen van digitale en analoge technieken om te draaien bewijst toch een bepaalde eigenwijsheid.

Om terug te komen op de lino, de kwaliteit die voor mij ontbreekt vanuit de lino, wat je bij stap 3 wel hebt, is de mobiliteit, het gemak om overal te kunnen experimenteren. Door de lino van een wat eenvoudiger en DIY. perspectief te bekijken, is mij de aardappelstempel in het oog gekomen. De eenvoud van de aardappel (die overal verkrijgbaar is) , en de draagbaarheid en bewerkelijkheid vind ik erg aantrekkelijk. Natuurlijk worden aardappel nu al op voornamelijk amateur niveau gebruikt voor een soort voor het maken van stempels. Wat mij blijft verbazen is dat de aardappel stempel altijd op het zelfde niveau is blijven hangen, en niet naar een hoger niveau is getild zodat het aantrekkelijker word voor ontwerpers. Zoals in Making is Connecting word geschreven over de rol van amateurs en ontwerpers als het gaat om het creëren van dingen, val het mij op dat in het geval van de aardappel stempel nooit een bepaalde botsing is ontstaan.

De aantrekkingskracht van de eenvoud lijkt mij kansen te bieden voor een hoger niveau. Voor een eenvoudige goedkope druk techniek waarmee makkelijk geëxperimenteerd kan worden. Dus ben ik dit gaan doen. Kleine testjes in verschillende omstandigheden. Hoe reageert de structuur en het effect van de aardappel op bijv. aantal dagen droogtijd. Veranderen de omstandigheden in de zon of in het donker, koud of warm. Ook ben ik onderzoek gaan doen naar verschillende soorten aardappels, Voornamelijk kruimig en vast kokend, de meest voorkomende aardappels. Er is duidelijk verschil wat betreft droogtijd structuur en behoud van de aardappel. Na 6 dagen is de aardappel niet meer bruikbaar, hij is vergaan. Hier werd ik letterlijk geconfronteerd met het vergaan van de print techniek. Mijn aardappel is niet meer bruikbaar omdat hij vergaan is. Zeer symbolisch voor mijn project is het vergaan van de aardappel, ik wil juist niet toegeven aan het vergaan dan de druktechniek, en toch gebeurt het. Juist brengt het vergaan van de aardappel iets unieks met zich mee, het effect en vorm verandert, de structuur word grover. Hoe langer je der aardappel gebruikt hoe verder je ontwerp verandert. Om van stap een waar ik nu in verkeer met mijn aardappels, naar stap 2 te gaan heb ik een manier nodig om een digitaal ontwerp toe te passen op de aardappels. Mijn oplossing is de lasercutter, waarbij ik bijv. een digitaal ontworpen ontwerp kan graveren of stansen in de aardappels. Na lang onderzoek slaag ik erin de juiste instellingen te vinden en kan gaan drukken en verbeteren. Toch wil ik een uiting vinden waar ik mijn aardappels op kan toepassen. Wat voor mij een uiting is, een communicatie middel die niet te vervangen is in een digitale toepassing is de ansichtkaart. Het is te persoonlijk om digitaal toe te passen. Een ansicht kaart moet je in je handen kunnen houden en moeten voelen, het is een boodschap die je persoonlijk wilt afgeven of opsturen. Je herinnert iemand eraan dat je aan die gene denkt. Door de veroudering en verandering van vorm in de aardappel stempel door te voeren in de ansichtkaart, kan ik bijv. de leeftijd van de aardappel koppelen aan afstand waar de kaart naartoe gaat.

De ansicht kaarten zijn de afsluiter van mijn onderzoek voor nu. Het is voor mij goed om in stap twee waarbij ik het analoge drukken met het digitaal ontwerpen combineer in een uiting die nog een lange tijd gedrukt zal gaan worden. Graag ga ik door met het uitbreiden van mijn aardappels, want er liggen nog veel mogelijkheden open. Hopelijk heb ik eenopzetje gemaakt, de aardappel naar een hoger niveau te tillen.

Witblok.jpg